

Několik let jsem byla zapojena do programu Pěti P, který se věnuje dětem znevýhodněným v různých ohledech. V programu bylo nejvíce dětí, u kterých problémy nastaly s největší pravděpodobností působením prostředí, v němž vyrůstaly. Jednalo se převážně o děti ze sociálně slabých rodin, jimž se rodiče skoro vůbec nevěnovali, nebo děti, které se nedovedly (či nemohly) začlenit mezi vrstevníky, neměly kamarády a toužily po nich. V posledních několika letech se ovšem problém zanedbávání výchovy rozšířil ze sociálně slabých vrstev i na rodiny bohatých podnikatelů apod., kteří věnují veškerý svůj čas zaměstnání a kteří sice děti zahrnují přemírou hraček a spotřebního zboží, ale nevěnují jim potřebnou pozornost, cit a lásku. I děti z takových rodin nezapadají mezi vrstevníky a nemají kamarády. Téměř každodenní kontakt s těmito dětmi mne vedl k uvědomění si spojitosti mezi problematikou rodinného prostředí a konflikty dětí se spolužáky a učiteli ve škole a konflikty se společností vůbec. A právě to mě nasměrovalo k problému psychické deprivace.